

Posudek oponenta na bakalářskou práci Evy KVALOVÉ *Les Salons: Denis Diderot jako kritik umění*

Předložená studie mapuje sice velmi důležitou, nicméně akademickými pracemi nepříliš zmiňovanou oblast Diderotovy tvorby, a sice kritiky dobového malířství, které filozof zasílal *Literární korespondenci* Friedricha Melchiora Grimma. Autorka nejprve stručně shrnuje estetiku těchto „Salónů“ a některé Diderotovy metodologické zásady. (Tato velmi zajímavá analýza mohla být rozsáhlejší vzhledem k tomu, že filozof vlastně zakládá specifický žánr, na který naváží myslitelé dvacátého století.)

Stěžejní část práce je pak věnována třem „Diderotovým umělcům“: Greuzovi, Chardinovi a Fragonardovi. Eva Kavalová zmiňuje nejen autorovy názory na toho kterého malíře, ale rozebírá i stylistickou stránku jeho textů, z níž jasně vyplývá, že filozof své kritiky pojímal jako jakási stylistická cvičení a zároveň manifesty své vlastní estetiky. Zde by se nabízely doplňující úvahy o tom, jak se postupně vyvíjel Diderotův vkus, do jaké míry autor propojoval výtvarné umění například s divadelními teoriemi (Greuze a mravoličné měšťanské drama) a v jaké míře se do kritik promítají některé obecnější filozofické otázky, kterými se Diderot právě zabýval.

Formální zpracování studie není nijak špatné, takže se zde omezují na několik základních poznámek:

- U notoricky známých klasiků Diderotova typu není třeba uvádět životopis.
- Názvy citovaných nebo uváděných děl by měly být systematicky překládány do češtiny (s. 12). Autorka tak někdy činí, jindy ne.
- Pozor na kalky francouzské syntaxe: „Jedno ze setkání..., je to s matematikem...“ (s. 9); „psát text, ještě dopis, jako rozhovor...“ (s. 20).
- Pozor na směšování francouzských a českých pravidel pro interpunkci (opravila jsem průběžně v celém textu práce).
- Z nepochopitelných důvodů v této studii nové věty po tečce poměrně často začínají malými písmeny. Naopak některá obecná jména jsou uváděna s velkými: Filozof (s. 13)
- Ve vědecké práci je dobré vystříhat se výrazů zavánějících hovorovou češtinou: „co se zrovna dělo“ (s. 14), „už pomalu 20 let“ (s. 14); „děcka“ (s. 20: Diderot byl snad Moravák?); „byl dost marnivý“ (s. 30) i slovo „kousek“ je poněkud sporným překladem pojmu „morceau“ (s. 26).
- Pozor na neobratné formulace: „nabádají k vidění viděného“ (s. 21)
- Překlepy: „sděluje mu, sděluje mu“ (s. 15); „v další části Greuzově díla“ (s. 24); „markýz de la Sade“ (s. 24); „svou barvností“ (s. 25); „do této kategorie určité patří“ (s. 29), „snahy a talentu o věrné napodobení přírody“ (s. 33); „krátký zprávou dvou obrazů“ (s. 37); „obrazy patřící náměty erotické“ (s. 38); „ještě trochu rozvíjí své poznámce“ (s. 40).

- Pozor na rody: „osoby“ nemohou být „oblečení“ (s. 25); „díla, která zaujala“, nikoli „zaujaly“ (s. 44).
- Encyklopedista se jmenoval Jaucourt, nikoli Jancourt (s. 9).
- Raději „malířovy schopnosti“ než „schopnosti malíře“ (s. 28), „odsouvá“ než „odsunuje“ (s. 36), „dává podnět k zamyšlení“ než „podnět přemýšlet“ (s. 39).
- Pozor na rozdíl mezi „jako by“ a „jakoby“ (29). Autorka se někdy dokáže strefit do správného úzu, často ne.

Navzdory všem výše uvedeným formálním výtkám bakalářská práce Evy Kavalové bez problémů splňuje požadavky obvykle kladené na akademické texty tohoto typu, takže ji vřele doporučuji k obhajobě s navrženým hodnocením „výborně“.

V Praze dne 4. 9. 2012

PhDr. Eva Voldřichová Beránková, Ph.D.